

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΠΑΝΟΣ.

Ἀναστήματος λίαν ὑψηλοῦ, μελάγχρους μάλλον, ἰσχνός, δασεώδης, φέρων πώγωννα βραχύν, ἀραιόν, μιξοπόλιον. Οἱ πόδες του ὀρθοῦνται εὐθυτενείς ὡς πάσσαλοι, λιπόσαρκοι δὲ καὶ μακροὶ ὡς πόδες πελαργοῦ. Ἡ ἔκφρασις τῆς μορφῆς του εἶναι ἀγροϊκός, βλοσυρά, ἔχει βλέμμα κυνὸς μολοσσοῦ. Ὁλίγον ἂν ὁμιλήσῃ μετ' αὐτοῦ, καταλαμβάνεσθαι ὑπὸ δέουσι· ἡ στυγνὴ καὶ σκελετώδης ἐκείνη ὄψις ἔχει τι τὸ ἀπαίσιον· νομίζει, ὅτι εἶναι νεκροθάπτης πλουτίσας ἐκ τυμωρυχίας. Ἐπιτηδεύεται τρόπους ἀριστοκρατικούς, ἀλλ' ἡ φυσικὴ αὐτοῦ ἀγένεια εἶναι καταφανής. Καθεὶς βλέπει ἐν αὐτῷ σιμιτοποιδὸν μετημφισμένον. Δὲν κατορθοῖ ν' ἀποδιώξῃ τὴν περιβάλλουσαν αὐτὸν ἀτμόσφαιραν τῆς χυδαίότητος. Ὑπὸ τὸν ἐξωτερικὸν τῆς ἐπιτηδεύσεως φλοιδὸν καταφαίνεται ἀγενὲς κρόμμυον μαγειρείου, μεταφτυτευθὲν βιαιώς ἐντὸς χειμερινοῦ ἀνθοκομείου. Θὲς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ κίδαριν· θά φανῇ ἀμέσως Κιρκάσιος. Περίβαλε αὐτὸν σαρκίον· θά παρουσιασθῇ ἀγριωπὸς σοφτᾶς. Θὲς αὐτῷ πιλίκιον στρατιωτικόν· θά φανῇ ὁ ἀπεχθέστερος τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων. Δάνεισον αὐτῷ πτερὰ ἂν θέλῃς καὶ τίλλον ὀλίγον τῆς κεφαλῆς του τὰς τρίχας· θά ἔχῃς ἐνώπιόν σου κολοσσὸν γύπα.

* *

Εἰς τὴν παρομοίωσιν αὐτὴν μένομεν, ἐνθυμούμενοι παλαιὰς σελίδας τῆς φυσικῆς ἱστορίας, καθ' ἃς ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ λαιμὸς τοῦ γυπὸς οὔτε τρίχας ἔχουσιν οὐδὲ πτερὰ, διότι οὕτω μόνον ἀφόβως δύνανται νὰ βυθίζωσι τὴν κεφαλὴν αὐτῶν ἐντὸς τοῦ βορβόρου καὶ τῶν θνησιμαίων ὅπου ἀναζητοῦσι τροφήν.

Ὁ κ. Καραπάνος ἐὰν ἦτο βεβαίος ὅτι ἐντὸς βορβόρου θ' ἀνεύρισκεν ὀλίγα δράμια χρυσοῦ, βεβαίως θά ἔχωνε καὶ τὸν λαιμὸν καὶ τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ ἀνασύρῃ αὐτὸ ὅπως ἐχώθη μέχρι λαιμοῦ ἵνα ἀνασκάψῃ τὰς ἀρχαιότητας τῆς Λωδώνης. Ἐπίσης δὲν θά ἐδυσκολεύετο νὰ ἐξετάσῃ αὐτοπροσώπως ἐντὸς θνησιμαίου, ἂν ἐγνώριζεν ὅτι ἐντερὸν τι αὐτοῦ κρύπτει ἀδάμαντα!

Ἐὰν ἔζη ἐν Ἀμερικῇ θά ἐγίνετο χρυσωρύχος καὶ θά μετέβαινε εἰς Καλλιφορνίαν. Ἐὰν ἦτο Ἑβραῖος, θά ἦτο ρακοσυλλέκτης καὶ θά προήγετο εἰς τοκογλύφον. Ἐὰν ἦτο Μωαμεθανός, θά ἦτο Κιρκάσιος καὶ θά ἐσκύλευε νεκροὺς καὶ ζῶντας. Ἐὰν ἦτο ἄγριος, θά ἦτο ἀνθρωποφάγος καὶ θά ἐμέθυεν πίνων αἷμα. Εὐτυχῶς ἐγεννήθη Ἑλλήν καὶ πρὸς πλουτισμὸν ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐσπασθῇ λοιπὸν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ παρασίτου, προσεκollήθη παρ' ἰσχυρῶ καὶ ὁ ἰσχυρὸς οὗτος ἦν ὁ νῦν πενθερός του, ὁ Χρηστάκης Ζωγράφος.

* *

Ὁ Χρηστάκης Ζωγράφος δὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὁ ῥίπτων τὰ χρήματα διὰ τοῦ παραθύρου. Ὁ Καραπάνος, πτωχὸς δικηγορικός ἀνευ ὑποθέσεων, ἄρτι ἐπανεληθὼν ἐξ Ἀθηνῶν, ὅπου ἔκαμε τὰς σπουδὰς του μετ' ὅλης τῆς πρὸς ἡπειρώτας ἀρμολογίας γλισχρότητος, ἠδύνατο αἰῶνας νὰ εἶναι προσκεκολλημένος εἰς τὸν Ζωγράφον, οὔτε πτωχότερος θά ἐγί-

νετο, οὔτε πλουσιώτερος. Ὅλα τὰ ψάρια δὲν συλλαμβάνονται μὲ τὸ αὐτὸ δόλωμα καὶ ὁ Χρηστάκης δὲν ἦτο εἰς τῶν συνήθων ἰχθύων. Ὁ Καραπάνος ἠδύνατο νὰ τὸν ὑπερβαίῃ εἰς τὰ γράμματα, νὰ γνωρίζῃ νὰ γράφῃ καὶ νὰ ὁμιλῇ ἐπιμελέστερον, νὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ φάγῃ ὅλην τὴν Τουρκίαν, εἰς μία βουκίαν νὰ καταπῇ ἓνα μιναρὲν, νὰ αἰσθάνηται ἐν ἑαυτῷ ἀνεξάντλητον σθένος ἀσυνειδησίας, ἥτις εἶναι τὸ πρῶτον κεφάλαιον διὰ πᾶσαν χρηματιστικὴν ἐπιχείρησιν ἐν Τουρκίᾳ. Ὅλα αὐτὰ δὲν ἐμπόδιζον ὥστε ὁ μὲν Χρηστάκης νὰ εἶναι πλούσιος, ὁ δὲ Καραπάνος πτωχός· μεταξὺ δὲ πτωχοῦ καὶ πλουτοῦ δὲν ὑπάρχουσι κοινὰ συμφέροντα, ἐνῶ τὸ ὄνειρον τοῦ Καραπάνου ἦτο νὰ γίνωσι κοινὰ τὰ συμφέροντα αὐτοῦ καὶ τοῦ Χρηστάκη.

Δι' ἐνός καὶ μόνου μέσου ἦτο δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ὄνειρον· νὰ συνδεθῶσιν οἱ δύο δι' ἀγχιστείας, ὁ εἰς νὰ ὀνομασθῇ πενθερός, ὁ ἄλλος γαμβρός· νὰ συνδέσῃ τοὺς δύο εἰς ἔρωσ, ἐν φίλτρον· καὶ οὕτω ὁ Καραπάνος νὰ παρουσιάζεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Χρηστάκη υἱός· νὰ καταπέσῃ ἡ φραγὴ τῆς δυσπιστίας· νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν οἰκγένειαν, διὰ νὰ παρεισαχθῇ εἰς τὸ ταμεῖον· νὰ ἀκουμπήσῃ κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τῶν χρυσῶν αὐτοῦ κλειθρῶν τὸν ὄνυχά του μόνον, ἐκείνον τὸν ὅποιον μετ' ὀλίγα λεπτὰ θ' ἀποκόψῃ διὰ ψαλίδος· καὶ νὰ πεισθῇ περὶ τούτου ὁ Χρηστάκης ὅτι θά τὸν ἀποκόψῃ· ὁ ὄνυχ θά συμπαρυσύρῃ τὸν δάκτυλον, καὶ εἰς τὴν ἐνέργειαν τριῶν καὶ μόνον δακτύλων εἶναι γνωστὸν ὅτι οὐδὲν κλειθρον ἀντέχει.

* *

Μία δυσκολία ἐνεφανίζετο πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον. Ἀπῆρτετο ἐπὶ τῆς πέτρας ἥτις ὀνομάζεται καρδιά Καραπάνου νὰ βλαστήσουν αἰσθήματα ἔρωτος. Ὁ ἥρωας μας ὑπερένιχσε καὶ τὴν δυσχερείαν ταύτην, ἔφαγε ὀλίγον χῶμα, ἔπιεν ὀλίγον ὄζος, ἔκαμε ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας ὅσας συνήθως κάμνουν ἐγκυμονοῦσαι γυναῖκες, κατάρθρωσε νὰ ἐπιτείνῃ τὴν φυσικὴν του ὠχρότητα καὶ ἀφήσας πᾶσαν ἄλλην ἐργασίαν ἐπηγγέλλετο τὸν ἐρωτευμένον. Κατ' ἀρχὰς τὸ νέον ἐμπόριον δὲν νῦδοκίμει, τὰ κεσάτια ἦσαν πολλὰ, ἀλλ' ἡ ἐπιμονὴ τοῦ ἐμπορίου περισσοτέρα καὶ τὸ ἐμπόρευμα ἐπὶ τέλους εὗρε τὴν κατανάλωσιν του.

Ὁ Καραπάνος μνηστεύεται τὴν θυγατέρα τοῦ Χρηστάκη. Ἐδῶ παρεμβάλλεται μικρὰ παρένθεσις ἥτις ἂν καὶ φέρῃ ὀλίγον οἰκογενειακὸν χαρακτῆρα, οὐχ' ἥττον εἶναι ἀπαραίτητος πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ὅλης εἰκόνης.

Πᾶς ἄλλος εἰς τὴν θέσιν τοῦ Καραπάνου, θά ἐνόμιζεν ἑαυτὸν εὐτυχῇ εἰς τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πατρὸς ὅπως ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρα τόσῳ ἀξιολατρεύτου θυγατρὸς. Ἀλλ' ὁ Καραπάνος εἶχε ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν γυποειδῇ φύσιν του· ἐνόμιζεν ὅτι πρέπει νὰ σκαλίξῃ, νὰ ἐρευνήσῃ, νὰ μάθῃ, καὶ πρὸ παντός ἄλλου νὰ ἀσφαλισθῇ. Γαμβρός! λέξις πλήρης φίλτρου καὶ μαγείας, ἀλλὰ χρειάζεται μία ἀναλογία. Ὁ Καραπάνος, ὅστις εἶχε σπουδάσει καλὰ τὴν ἀλγεβραν, μετὰ τὸ αἰσιον γεγονὸς τῆς μνηστείας ἐδασανίζετο καθ' ὕπνου καὶ καθ' ἡμέραν ζητῶν μίαν ἐξίσωσιν. Γαμβρός ἴσον=; ἥρῳα καθ' ἑαυτὸν ὅτε εἰσῆρχετο τὴν αὐλὴν τοῦ κυρίου του· καὶ παραδόξως πως οὐδεὶς τῷ ἀπῆντα. Ὅτε μίαν ἡμέραν ἀδυνατήσας νὰ συγκρατῇ ἐντὸς τῶν ὀδόντων του τὴν μονομανίαν αὐτὴν, ὡς ὁ κύων τὸ μανδύλιον τοῦ δεσπότου αὐτοῦ, ἀναίγει τὴν θύραν τοῦ γραφείου τοῦ Χρηστάκη, ὅτε οὗτος εἶχε τὴν κεφαλὴν του χωμένην ἐντὸς ἐνός τῶν σιδηρῶν ταμείων καὶ ἀνεμέτρι κάμποσους κρυφοὺς θησαυροὺς καὶ μετ' ἐξάψεως πελάτου φρενοκομείου, ἀλλὰ

καὶ μετὰ προσποιητῆς καὶ μόλις συγκρατουμένης κολακείας, τὸν ἔρωτᾷ : Γαμβρός, πάτερ μου, ἴσον πόσα ;

Ὁ δυστυχὴς ἐνόμιζεν ὅτι τότε μόνον θὰ συμπληρωθῇ ἡ εὐτυχία του, τότε μόνον θὰ παύσῃ νὰ τὸν περιχέῃ ὁ κρύος τῆς ἀγωνίας ἰδρώς, ὅταν τῷ ἐπιστάξουν ὡς σταγόνας ἀπὸ ἀνθόνερο τὰς μαγικὰς λέξεις : λαμβάνεις ὡς προῖκα τόσας χιλιάδας λίρας.

Ὁ ἐπιτίμος πενθερός του τῷ ἀπαντᾷ : Γαμβρός ἴσον . . .

ἔξ' ἀπὸ τὴν πόρτα.

Δὲν σώζεται ἡ ρεδιγκότα τὴν ὁποίαν ἔφερε τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὁ κ. Καραπάνος, ἀλλῶς ὡς ἡ μελάνη ἦν ὁ Λούθηρος ἐξέσπενδόνισε κατὰ τοῦ διαβόλου τὸν ὁποῖον ἐβλεπεν ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ δωματίου του, θὰ ἐσώζετο ἡ φρικτὴ εἰκὼν ἐνὸς πενθερικοῦ πέλματος, ἐν ἀγανακτήσει ἀποτυπωθέντος ἐπὶ μιᾶς τῶν ποδιῶν τῆς карапанικής ρεδιγκότας, ἵνα μείνῃ εἰδός τι *memento mori* διὰ πάντα ὑποψήφιον γαμβρόν ζήτοῦντα παρὰ τοῦ πενθεροῦ του τὴν λύσιν ἀλγεδρικῆς ἐξισώσεως.

Τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ διὰ τὸν Καραπάνον ὁ ὀρίζων ἐσκοτίσθη, ἡ γῆ ἐσχίσθη εἰς δύο καὶ πολλοὶ νεκροὶ ἐκ τοῦ κοιμητηρίου ἐξήλθον νὰ τὸν καταπίωσιν ὡς ἄνθρωπον ἰδικόν των πλέον· ἀλλ' αὐτὸς τοὺς εἶπε :

— Σταθῆτε, ὑπάρχει ἀκόμη μία ἐλπίς: ὁ ἔρως ὃν κατῴρθωσα νὰ ἐμφυσήσω. Καὶ ἐγέλασε γέλωτα Μεφιστοφίλους ἄγριον, τρέψαντα εἰς φυγὴν καὶ αὐτοὺς τοὺς νεκρούς.

Ὅλα τὰ μέσα, νόμιμα καὶ μὴ, Χριστιανοί, Τούρκοι, πασάδες, πατριάρχαι, μετάνοιαι, τοῦμπαι, χεροφιλήματα, ἀστεία, ἱκεσίαι, ἀναφοραὶ, συγγνώμαι, ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν ἵνα μαλαχθῇ ἡ καρδιά τοῦ Χρηστάκη. Οὗτος ἐφοβήθη τὴν ἀπληστίαν τοῦ νεανίου· καὶ καθὼς προληπτικὸς ἐνόμιζεν ὅτι ἐὰν τὸν συγχωρήσῃ θὰ εἰσαγάγῃ λύκον εἰς τὰ ἄκακα ἄρνια τῆς περιουσίας του.

Ἄλλ' ὁ ἔρως, ἀνίκητος μάχα» κατὰ Σοφοκλῆν, ἐὰν ὄχι κατ' Εὐριπίδην ἢ καὶ κατ' Αἰσχύλον, ἐπέσταξεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ Χρηστάκη τὰς μυσηριώδεις, μαγικὰς σταγόνας τοῦ ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι εἰς τὰ δράματα τοῦ Σαίξπηρ κάμνουν μίαν Βασίλισσαν ν' ἀγαπήσῃ μίαν ὄνου κεφαλὴν καὶ μίαν πρώτην τοῦ ἔτους ἡ πατρικὴ καρδιά νικᾷ τὴν τραπεζιτικὴν καὶ εἰς τὴν κόρην του ὁ Χρηστάκης προσφέρει δῶρον τῆς πρωτοχρονιάς—τὸν Καραπάνον.

Ἐγκαθιδρυθεὶς ὁ Καραπάνος ἐν μέσῳ τοῦ πλούτου τοῦ πενθεροῦ του ὡς ὁ Σατανᾶς τοῦ Μίλτωνος ἐπὶ τῶν πνευμάτων τοῦ κάτω κόσμου, ἀπεξεδύθη τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἑλληνα, τὸν γαμβρόν, τὸν χριστιανὸν καὶ ἐφάνη ἡ σκελετώδης μορφή Ἑβραίου ἀνθρώπου τῆς Μπόρσας. Ἐσκέφθη πῶς εἶναι δυνατόν τὰ ξένα χρήματα τὰ ὁποῖα εἶναι τόσῳ ἐπικίνδυνον νὰ τὰ βιάσῃ νὰ ἔλθουν εἰς τὸ θυλάκιόν του νὰ τὰ κάμῃ νὰ ἔλθουν μόνα των ἡσυχᾶ ἡσυχᾶ, πρόθυμα μάλιστα ὅτι ἐγκαθίστανται εἰς τὴν ὑπερήφανον карапанικήν τσέπην. Τοῦτο θὰ εἰπῇτε ὀνομάζεται κλοπὴ εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν. Ἀκριβῶς περὶ κλοπῆς ἐπρόκειτο, ἀλλὰ κλοπὴ ἥτις θὰ ἔφερε τὴν προσωπίδα τῆς χρηματιστικῆς πράξεως καὶ συγχρόνως δὲν θὰ παρέδιδε χειροδέσμιον τὸν αὐτουργόν της εἰς χεῖρας τοῦ Μεγάλου Ζαπτιῆ τῆς Πύλης.

Δύο εἶναι αἱ μεγάλαι χρηματιστικαὶ ἐπιχειρήσεις εἰς ἃς ὁ ἔρως μας ἀνέπτυξεν ὅλην τὴν ἀπληστίαν τοῦ ἀτόμου του, τὴν ἐπιτηδειότητα Ἑβραίου τῆς Βιέννης, τὴν ἀσυνείδησιν κακούργου καὶ τὴν ταχυδακτυλουργικὴν τέχνην τοῦ ἱπποτοῦ Καζενέβ.

Α'. Ἡ ἰδρυσις τῆς αὐστροτουρκικῆς τραπεζίης.

Β'. Ἡ ἰδρυσις τῶν ἱπποσιδηροδρόμων τῆς πόλεως.

Τῆς πρώτης αἱ μετοχαὶ ἐνῶ ἦσαν πρὸς 8 λίρας τὰς ἐξέδωκε πρὸς δώδεκα, ἀπαράλλακτα ὅπως θὰ κάμῃ τώρα μετὰ μάρμαρα τῆς Πάρου, ὑπισχνούμενος εἰς τοὺς Βωῖδοπολίτας Τούρκους καὶ Χριστιανοὺς ἀμύθητα κέρδη. Ἐκέρδισεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, τοῦ πενθεροῦ τοῦ Χρηστάκη καὶ τῶν ἐν Βιέννῃ Ἑβραίων συντρόφων του, ἑκατομμύρια ἐκ τῆς διαφορᾶς αὐτῆς καὶ μετὰ πέντε μῆνας ὅλον τὸ ἱκρίωμα τῆς αὐστροτουρκικῆς τραπεζίης διελύθη, μεταβληθὲν εἰς ἀληθὲς ἱκρίωμα τῶν μετόχων. Ἄν δὲν μᾶς ἀπατᾷ ἡ μνήμη, αἱ δωδεκάλιροι μετοχαὶ οὔτε πρὸς μίαν λίραν δὲν ἐπωλοῦντο.

Ἡ δευτέρα ἐπιχείρησις ὑπάρχει ἀκόμα, παντὸς εἰς Κωνσταντινούπολιν ταξιδεύοντος ἀκούοντος ἐν ταῖς λεωφόροις τὴν μονότονον, ὡς τὸ κέρας τοῦ δὸν Σίλβα ἐν τῷ Ἑρνάνη, φωνὴν σάλπιγγος ἣν ἀκολουθεῖ ῥυπαρά τις ἱπποσιδηροδρομικὴ ἄμαξα, κατάφορτος ἀνθρώπων καὶ χαμάληδων· ἀλλὰ πῶς ; αἱ μετοχαὶ τῆς Ἑταιρίας αὐτῆς ἀφοῦ ὑπερετιμήθησαν εἰς τὰς 22 λίρας ἐκάστη, ποσὸν εἰς ὃ ἐπώλησε δεκάδας χιλιάδων μετοχῶν ἰδικῶν του ὁ Καραπάνος τὰς ὁποίας εἶχεν ἀγοράσει μόλις πρὸς ὀκτὼ λίρας, ἐπενεγκὼν αὐτὸς τὴν ἐκπτώσιν των, τιμῶνται τώρα μόνον πρὸς 2 1/2. Ἐν τῇ περιστάσει αὐτῇ αἱ προλήψεις τοῦ Χρηστάκη ἐπραγματοποιήθησαν· ὁ γαμβρός ἠπάτησε τὸν πενθερόν· διότι ὁ γαμβρός εἶχε μεταβῇ εἰς Βιέννην, ὅπου τὸν εἶχομεν συναντήσει καὶ ἡμεῖς, προσλαβόντα ἀληθὴ ὄψιν Ἑβραίου καὶ μυηθέντα ὅλοι τὴν τέχνην τῶν μεγάλων Βαγκαπόντιδων τῶν εὐρωπαϊκῶν χρηματιστηρίων, τῶν Περεϊρ, τῶν Φιλιππάρ καὶ τῶν Ἑρλάγγεν. Ἐκείθεν ἐπανελθὼν ἐβάλεν εἰς ἐνέργειαν, ὡς μαθητὴς λέγων τὸ ἀλφάβητον τὸ ὁποῖον τῷ ὑπαγορεύει ὁ διδάσκαλός του, ὅλα τὰ τεχνάσματα τῆς φοβερᾶς ληστρικῆς σχολῆς ἥτις τὸ 1873 ἠπειλῆσε νὰ πνίξῃ εἰς τὸν Δούναβιν ὅλην τὴν ὥραιαν Βιέννην, ἔσπευσε ν' ἀγοράσῃ κρυφὰ ἀπὸ τὸν πενθερόν του χιλιάδας μετοχῶν εἰς ἐκπτώσιν, ἐπεισε αὐτὸν καὶ τὸ Συμβούλιον νὰ ἐκδώσουν νέας μετοχὰς πρὸς κατωτέρα τιμὴν, εἰς ἃς νὰ ἔχωσι δικαίωμα προτεραιότητος οἱ παλαιοὶ μέτοχοι, ἔφερον οὕτω τερατώδη ὑψωμόν, ἐπώλησαν ἀμέσως τὰς ἰδικὰς του, ἔφερον οὕτω τερατώδη ξεπεσμόν καὶ κατέστρεψε μειδιῶν ὀλόκληρον κόσμον ἀρχίσας ἀπὸ τοῦ πενθεροῦ τοῦ Χρηστάκη καὶ τελειώσας εἰς τὴν τελευταίαν χανούμισσαν ἥτις ἐπώλησεν ὅλα τὰ χαλκώματα τοῦ σπητιοῦ καὶ τὰ βρακιά της ἀκόμα διὰ ν' ἀγοράσῃ μίαν μετοχὴν.

Μετὰ τὰ κερδισθέντα χρήματα ἠγόρασε τὰ κτήματα τῆς Ἀρτας καὶ εἰς τὰ κτήματα ἐκεῖνα δημιουργηθέντα ἀπὸ τὰ δάκρυα χηρῶν καὶ ὀρφανῶν, τὴν καταστροφὴν οἰκογενειάρχων, τὴν αὐτοκτονίαν πολλῶν νέων, τὰς προίκας τόσων κορῶν συνιστάται τῇ Α. Μ. τῷ Βασιλεῖ ὑπὸ τοῦ κ. Φιλήμονος νὰ μεταβῇ ὅπως φιλοξενηθῇ ἐν αὐτοῖς.

Ἀτιμωτέραν φιλοξενίαν δὲν ἔλαβε καὶ αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Δούγκλαν φιλοξενηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μάρκεθ ἐν τῷ μεγάρῳ ἐκεῖνῳ ἐνθα ἐκλώθετο ὁ θάνατος αὐτοῦ καὶ τῶν τέκνων του.

Καλιβάν.